

החברותא

החברותא בשאנן פנמי לחברים גליון מס 356 בס"ד ערש"ק פר' בהעלותך י"ב סיון תשס"ט

פנצצים יקרים

בהעלותך את הנרות וגו' (ח, ב) רש"י: ע"ש שהלהב עולה כתיב לשון בהעלותך, כתיב נר ה' נשמת אדם הרמו על הרצון והחשקות לעבודת ה', ובאמת ששאור וכו' מעכב וזה שהלהב עולה, ורק נצרך התעוררות להלהיב את הלהב וזהו ע"י הצדיק ואח"כ הלהב עולה מאליה שנוער הנקודה מאיש ישראל. (בית ישראל)

בהעלותך את הנרות וגו' (ח, ב) שאהרן הכהן היה מטיב ומנקה את הנרות מהדשן והפסולת, כמו כן בכח הצדיקים בכל הדורות לנקות ולטהר נשמות בני ישראל ולהגביהם ולהעלותם ולהלהיבם באש קודש להשי"ת עד שתהא השלהבת עולה מאליה. (חדושי הרי"ם)

אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות... (ח, ב) הקב"ה כולו אורה והוא אמר לישראל התקינו לי מנורה ונרות וכו' כיון שעשו באה שכינה, מה כתיב שם ולא יכול משה לבא אל אהל מועד לפי שנתבייש מהאור שלמעלה מיד קרא למשה. מבאר השפת אמת שע"י הבושה בעצמה שהרגיש שלא מתאים להגיש למלך כלים פחותים כאלו זו היתה סיבה שהמלך דוקא חפץ להשתמש בהן...

עשה לך שתי חצוצרות כסף כו' והיו לך למקרא העדה וגו' (י, ב) ענין קהלת בני ישראל כח האחדות יכולים להתגבר על כל הסתרות וכו' יש הסתרות בבני ישראל שגרמו למשה רבנו ע"ה למקרא העדה לאסוף אותם ולמסע את המחנות להסיעם הלאה, וזה הכח ממשה רע"ה בכל דור אתפשטותא דמשה, ותקעו בהן ונועדו אליך כל העדה. הרמו שיחזירים למקומם ולשורשם, אף שמנותקים קצת... (בית ישראל)

בדרך רחוקה לכם (ט, י) רש"י: בדרך רחוקה שהיה חוץ לאסקופת העזרה, וצ"ב כיון שעמד על שפת העזרה מדוע לא נכנס פנימה? אלא ודאי שמחמת ענוותנותו בוש להיכנס פנימה וכך היה כשנכנסה כת ראשונה כת שנית וכת שלישית, כל פעם נסוג אחר ולא היה יכול להכנס, כיון שראה הקב"ה כך אמר אם כן אעשה לו יום טוב בפני עצמו...

וביום הקים את המשכן כסה הענן את המשכן (ט, ט) אפשר לרמוז בזה על דרך העבודה, כי הגה ידוע שעיקר עבודת ה' צריכה להיות בהצנע לכת מבני אדם, וזהו הרמוז וביום הקים את המשכן צריך להיות כסה הענן את המשכן לאהל העדות שיהיה מכוסה כלומר בהצנע.

ויהי העם כמתאוננים (י"א, א) אמר האמרי אמת' שנכנסה שם מרה שחורה וזה הביאם אח"כ לתאוות, ולכל עובד ה' יש הסתרות וצער אולם צריכים להתחזק ולעבוד את ה' בשמחה שיש להאמין שהכל לטובה, הרבי מקוצץ היה אומר על העצבות שהם קוראים לזה עצבות ואני קורא לזה פריקת עול... (שיח שרפי קדש)

שמו העם ולקטו וגו' (י"א, ח) שמו מלשון שמות כי בני האמונה יודעים שכל פרנסתם מיד הקב"ה ורוב ההשתדלות לא תועיל מאומה אולם השומים מחוסרי האמונה סבורים שרובי הרדיפה תועיל להם... (ע"פ הוזה"ק ח"ב סב ב)

במראה אליו אתודע (י"ב, ד) עיקר ההשגה בעבודת השי"ת וההתקרבות אליו יתברך הם ע"י המניעות והעיכובים כמו במראה (העשוי זכויות שצבועה מאחוריה) שכל מה שאפשר לראות בו רק את עצמו מחמת הצנע שמכסה את המראה, וזה הכוונה במראה אליו אתודע.

עמדו ואשמעה מה יצוה ה' לכם (ט, ט) כאשר תמשיכו באותה שפלות ושברון לב שהיא נחלתכם עמדו ותזכו לעזר אלקי לתועלתכם - יצוה ה' לכם.

ויהי בנסוע הארון ויאמר משה קומה ה' (י, ל"ה) זכו להתעלות על ידי היותם נושאי הארון. חייבים הם לזכור ולדעת שאין זה מכוחם אלא קומה ה' בכוחו שהכל ממנו יתברך.

והאיש משה ענו מאד (י"ב, ג) רש"י שפל וסבלן, מהו שפל וסבלן? למרות שהכיר בשפלות עצמו התנחם בכך שרצונו של הקב"ה שגם פחות כמותו יעבוד אותו יתב"ש. כך שהיה גם שפל ענו וגם סבלן שסבל את עצמו בשפלותו. (תפארת שמואל)

האשק שיחת אורי ר' אשר זיע"א אולבאי י"ט ראשון של פסח תשל"ב (קט"ז ע"ב) ה'בא ל'רפ"א ע"א

מפני שכל עוד כלל ישראל לא הגיע לבחינת השלימות אי אפשר לו לצדיק אמת להיות בשלימות. כי כמו שהקב"ה עם מלאכיו ושנאניו ושרפיו הם בשלימות, ואין עליהם קטרוג מאחר שאין שני להם שיקטרג עליהם, כך הצדיק אמת צריך להביא את עצמו לשלימות כזו, שכל צאנו וטלאיו יהיו בשלימות, כמו המלאכים והשרפים שהם בשלימות ולא שייך עליהם קטרוג.

ולמרות שזו היתה הכוונה של דוד המלך באמירה זו, שרצה להעלות את כל צאנו לבחינת השלימות. ורצה להתגבר ולתקן את הפגם, של חטא עץ הדעת שבאותם הימים עדיין נשאר ממנו רושם. דוד היה אדם הראשון, השבעים שנה של דוד היו שנים שאדם הראשון נתן לו והוא נברא שוב באותה בחינה. ובת שבע היתה חוה. וכאשר רצה לתקן את חטא עץ הדעת פגם עם בת שבע באותה בחינה. ולכן כל האומר דוד חטא אינו אלא טועה, מפני שבת שבע היתה אשתו מששת ימי בראשית. הפגם שלו היה מה שאמר "בחנני ה' ונסני" שבוה רצה לעלות את עם ישראל בלי עבודה, ובלי עמל לא יכלו כל עם ישראל לבוא לשלימות של מלאכים ושרפים. ובזה החטיא את המטרה. כי תכלית הבריאה היא שכמו שהבורא עולם הוא עם מלאכיו ושרפיו אחד, ככה הוא ברא את העולם שכולם יבואו לאותה שלימות, ויהיו עמו בכזו מציאות כמו המלאכים. וכאשר הוא רצה להביא את השלימות הזו קודם זמנה הוא עזב את השאריות של עם ישראל שעדיין לא היו מוכשרים לשלימות הזו, וזה נחשב לו לפגם. עד היום אנו סובלים מזה שדוד המלך אמר "בחנני ה' ונסני", ומפגם עץ הדעת.

עיקר ותכלית הבריאה הוא העולם התחתון שהוא עולם העבודה. ולכן אף על פי

וזה היה הענין שדוד אמר "בחנני ה' ונסני". אנחנו כבר יכולים לתאר לעצמנו באיזה דרגה היה דוד המלך כשאמר את הדבר הזה. הוא היה בתכלית השלימות - כמו שהבורא ית' הוא שלימות - שכבר לא היה אצלו מקום לרע כלל, ולא היה שייך אצלו בחינת עמלק. וכאשר הוא היה בשלימות הדביקות, כל בני ישראל עמו היו מקושרים לרבש"ע באמצעות דביקותו. ובזה שאמר "בחנני ה' ונסני" ביקש להתאחד בדביקות עם הבורא, ואז יהיה שלימות כמו שהבורא הוא שלימות. הוא רצה לקרב את הבית השלישי, שיהיה שלימות כמו בבית השלישי שכל ישראל ישבו איש תחת גפנו ותחת תאנתו, בתכלית השלימות, ולא יהיו עוד מלחמות מחמת הדביקות והאיחוד של כל העולם ביוצרו ומהוהו. וע"י הדביקות ממילא יהיה השלימות של בחינת האנוש כמו שהבורא הוא שלימות. וכמו שהבורא הוא יחיד ואין יחוד כיחודו, ואין שני לו שצריך להתוכח עמו לנצח אותו, כך דוד המלך שהיה בשלימות הביטול בבחינת "ונחנו מה", היה מאוחד עם הבורא בבחינה ש"אין עוד מלבדו". וכמו שהבורא עולם יכול להגיד "בחנני ונסני" כי אין מי שיכול להפריע לו ולהכשיל אותו, כך דוד המלך אמר "בחנני ונסני", כי מי יש עוד שיכול להכשילו. כזו היתה דרגת שלימותו של דוד המלך, שעליו נאמר "דוד מלך ישראל חי וקיים".

ועם כל זה בשעה שאמר "בחנני ה' ונסני" נחשב לו הדבר לפגם, עד שמפני זה נכשל בענין של בת שבע. והפגם שלו היה בזה שעזב את בניו, את עם ישראל, שבאמצעותו היו מקושרים להש"ת, ועל ידו נאמר עליהם "בנים אתם לה' אלוקיכם". ובזה שרצה לבטל את בחינת אנוש. ולהיות בבחינת שלימות כמו הבורא. היה גורם לנתק את הקשרים בין ישראל לאביהם שבשמים. ומחמת זה נחשב לו הדבר לחטא.

נותן לו סיפוק בעבודתו זאת. כמו שאנו רואים הרבה שיושבים ולומדים יומם ולילה. אמנם הם עובדים קשה, ומקיימים את הציווי "והגית בו יומם ולילה", אבל אין להם שום הפרעות ללימוד זה, לא מפריעים אותם מלמעלה. היות שבשביל קיום התורה עם ישראל צריך לדעת את כל הדינים שה' נתן לנו בשעת מתן תורה, אז הוא נתן זכות לחלק מהעם שיעבדו כל ימיהם בתורת משה שקיבלנו ממעמד הר סיני. ולעומתם, יש חלק נכבד שהולך להם קשה לשבת וללמוד את התורה. מפני שהם נשמות כאלו שצריכים לבא למצב של שלימות הוי', דהיינו לשלב ולמזג את שלימותם עם שלימות הוי', ועיי' יהיה יחוד הוי'. ולמיווג הזה הם יגיעו עיי' שישגו את הישג שלימותם שהיא בחינת "ונחנו מה", כמו שהמלאכים אמרו "מה אנוש כי תזכרנו". אך ללא שתהיה אחדות בין שני המחנות הם לא יוכלו להגיע לתכליתם. כי בכדי שהנשמות הללו יבואו לשלימותם ועיי' יוכלו להתאחד עם שלימות הוי', עליהם להתאחד עם אלו שיושבים ולומדים ומשיגים את הישג שלימות תורת משה. ועיי' שהנשמות הללו בעמל וצער, הצער שלהם מאחד אותם עם אלו שיושבים והוגים בתורה יומם ולילה. אבל לצערינו הגדול עוד לא זכינו לאחדות ולדביקות עם אלה, מפני הלשון הרע והמחלוקת שיש בכל דור ודור.

אנו עומדים כעת בסוף הגלות. הגאולה כבר מתקרבת, והכל תלוי רק בנו אם נבוא לשלימות. וכמו המלאכים שהם בשלימות עם הקב"ה - מה שאנו רק מאמינים ולא מבינים מה זה - כך אנו צריכים להתאחד עם הצדיק אמת, וכל אחד ישיג את שלימותו במדריגה שלו. לא מצפים מאף אחד שיהיה כמו השני, רק מבקשים שיהיה כמו שהוא בעצמו צריך להיות. כל אחד במדרגתו יכול בודאי להשיג לפי ההשגה שלו בדרכה שלו, אבל צריכים לזה

שהמלאכים עובדים את ה' בשלימות אין להם את בחינת הדביקות, כי אין להם את העבודה לבטל את עצמם. והוא הענין שבראש השנה מלאכים יחפזון וחיל ורעדה יאחזון. ולכאורה ממי הם צריכים לפחד, ולמה חיל ורעדה יאחזון, הלא הם כל מציאותם היא במציאות הבורא שתמיד הוא מחדש את בריאתו. רק הענין הוא שכל חיותם של המלאכים הוא מאיתנו, אין להן חיות רק מעולם העבודה, מהעולם התחתון שהוא עולם מציאות האנוש. דוד המלך ביקש להביא את כל העולם הזה לשלימות המלאכים, אבל אנחנו צריכים למלאות את תפקידנו עיי' עבודה. ומהו תפקידנו, להכיר את ערכינו ואת מציאותנו, ואי אפשר לבוא למציאות הזו ללא עבודה. כל עוד שאיננו מבטלים את עצמנו לא נוכל להכיר את המציאות האמיתית שלנו. וככל שאנו מבטלים את עצמנו אנו מתקרבים יותר ויותר למציאות המלאכים, ואז יש חיות למלאכים באמצעותנו.

ובשביל להגיע לתכלית הזו עלינו להתאחד, וכך נוכל לבוא לשלימות כמו דוד המלך. גם דוד המלך היה בס"ה בשר ודם ועם כל זה הגיע לשלימותו. יש אומרים, איך אנו יכולים להגיע למצב של דוד המלך, הוא היה נשמה גדולה ובזכות זה יכול לבוא לשלימותו, אבל אנו, מה אנו? שום דבר! אבל זו טעות גדולה, שבגללה אין אנו אווזים בדרכיו של דוד המלך, ואנו מסתובבים כצאן בלי רועה, היות שאין לנו התקשרות עם הצדיק אמת שהוא מציאות שלימות. בשביל זה עלינו להתאחד, ולדעת שלכל אחד יש מדריגה מסוימת שהיא בבחינת דוד המלך, וכאשר הוא עובד על עצמו ועל מציאותו לא יקשה בידו להפוך למציאות השלימות.

בנקודה הזו שהיא התפקיד של האדם לא קשה לו להפוך למציאות שלימות מפני ששמה ה'

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

356
T

המשך מעני קודם

וחייו אינם חיים, רק יש מציאות שמחיה אותו, כמו שנאמר "ואתה מחיה את כולם". האדם צריך לחיות בהרגשה שכל מחשבה וכל פסיעה שלו הוא לא הולך מעצמו, יש לו תפקיד והתפקיד מוליך אותו. אם אדם רק רוצה להכיר את ערכו מיד הוא רואה שאי אפשר שלא מוליכים אותו, כמו שדוד המלך אמר "בהמות הייתי עמך".

המשך יבוא אי"ה

רק אחדות. ובשביל זה צריך כל אחד להכיר את בחינתו ואת ערכו. ואם הוא נופל עליו לדעת שזה נובע מיסוד האין שלו, ובא להראות לו את המהות שלו ואת המצב שלו. ועליו לאחוז בדרכו של דוד המלך שלעת צרה לא מצא מפלט אחר רק "ויתחזק דוד בה' אלוהיו". אי אפשר שאדם יתעלם ממצבו, הוא מוכרח לעבור את יסוריו, ועל ידם יגיע אל שלימותו. והשלימות היא כאשר הוא מכיר את מצבו, שאין לו כל קיום

שהשמחה במעונם

הר"ר אלימלך וסרמן ומשפ' להולדת הנכדה

הר"ר שמואל יעקובסון ומשפ' להולדת הנכדה

הר"ר שלמה יעקובסון להולדת הבת

הר"ר אהרן שניצר ומשפ' להולדת הבן

הר"ר מרדכי גולדברג ומשפ' להולדת הנינה

הר"ר שמואל קלירס ומשפ' לאירוס הנכדה

משפ' קירשנבוים לאירוס הנכדה

הר"ר נחמן קירשנבוים ומשפ' לאירוס הבת

הר"ר יחיאל פרוש ומשפ' לאירוס הבן הבה"ח מרדכי פרוש לאירוסיו

הר"ר גדליה סגל ומשפ' לנישואי הנכד

הר"ר מרדכי סגל ומשפ' לנישואי הבן הבה"ח נתן סגל לנישואיו

הר"ר צבי ולדמן ומשפ' לנישואי הבן הבה"ח אשר ולדמן לנישואיו

הר"ר יחזקאל קיי ומשפ' לנישואי הבן

הר"ר צבי ראנד ומשפ' לנישואי הבת

הבה"ח ישראל קיי לנישואיו

כוס תנחומים

הר"ר אלחנן פרידמן הי"ו על פטירת אמו ע"ה

ת. נ. צ. ב. ה

הר"ר אליהו אלישיב הי"ו על פטירת אחיו ז"ל

ת. נ. צ. ב. ה

י"ל ע"י
מערכת החברותא
רח' עדיני 3

02 - 5829688 ☎

02 - 5325477 פקס

ת.ד. 5080

ירושלים 91050

לעילוי נשמת מוה"ר ר' אשר ב"ר אריה מרדכי זצ"ל זי"ע

